

до віконця якого, починаючи з четвертої ранку, підходять мовчазні клієнти і осушують по стаканові горілки. Цей момент з життя нашого народу теж справляє враження.

Нарешті, фільм Фенніке Петерс, її дипломна робота (до речі, одна з кращих цього року) - "Патріот Батьківщини" - портрет київського скульптора номер один радянського часу Василя Бородая. Фенніке займає пасивну позицію щодо власної оцінки цієї постаті. Перед нами людина, чия творча доля успішно збулась, аби нові історичні зміни в суспільстві не поставили під сумнів усю її вартість. Зйомки у Василя Бородая в майстерні, розмови з ним чергуються у фільмі з документальною хронікою радянських років. Споглядаючи сьогодні кадри встановлення монументу "Родина-мать", починаєш думати про величезну силу абсурдного в житті людських суспільств. Тут же перед нами чоловік похилого віку, для якого ця робота була змістом життя. Він не згоден з тим, що знесли пам'ятник Леніну на майдані Незалежності, бо на цей пам'ятник, - говорить він, - були покладені його праця і натхнення.

Ремко Деккер минулого року кілька місяців збирав матеріали для свого фільму про молодих українських митців. Це буде серія портретів художників, музикантів, артистів з якими він зустрічався, знімав їхні роботи, у кожного брав інтерв'ю. Монтаж фільму має бути закінчено найближчим часом.

Чекаємо результатів. А також продовження контактів і спілкування з голландськими друзями.

Оксана Брюховецька.

"Зимова казка" з Кембріджа

В репертуарах київських театрів рідко з'являється Шекспір. Тому, висловлюючись пишномовно, у благословенну годину осяяла студентів Кембріджського університету ідея показати за руїнами залізної завіси "Зимову казку". Студенти згуртувалися у Кембрідж Театр оверсіз (Театр понад морями) саме для цього турне, протягом двох років вишуквали можливості гастролювати в країнах Східної Європи зі своєю роботою. Спектакль англійських студентів 16 вересня було показано на сцені клубу Національного університету "Києво-Могилянська академія".

"Зимова казка" - з тих пізніх загадкових творів Шекспіра, що літературознавці, як на мене, від певної розгубленості, називають трагікомедіями або романтичними казками. Маса персонажів і місць дії, хореографічні, вокальні епізоди, ускладнена фабула здатні довести до розпачу навіть бувалого режисера. А тут - аматори, тож обізнаний щодо згаданих моментів глядач мав підстави для побоювань.

На зустрічі з студентами Київського театрального інституту керівник трупі Саймон Годвін, єдиний професійний актор у Театрі оверсіз, наголосив, що його артисти орієнтуються на відтворення особливого внутрішнього ритму в спектаклі, насиченість дією кожної репліки. Дотримання таких умов важливе при неминучому мінімумі зображальних засобів. У виставі відсутні декорації, з костюмів - тільки стилізовані камзоли поверх сучасного одягу. Озвучується гра живими голосами та захованим за лаштунками саксофоном. Все інше роблять актори за допомогою жердин. Довгими дерев'яними палицями успішно вдають мури палацу, годинник з маятником, ведмедя. Прив'язати до жердин яскраві стрічки - означає свято у селян, погойдувати двома рядами - корабель. Звичайно, немає повноти перевтілення, якій навчають у інших закладах. Проте вони добре відчувають один одного. Запам'яталися темпераментна Ганна Доусон у ролі Герміони, чарівлива Нен Перрі (Пердіта, Час), контрастний дует королів: Леонт - Гус Браун та Поліксен - Майк Саджент, а також дотепний Автолік у виконанні Марії Ендрюс. Енергетичне наповнення спектаклю, про яке казав режисер, вдалося втримати до кінця. Незважаючи на відсутність перекладу, дивитися було цікаво. Своєрідною кульмінацією став веселий і дуже злагоджений танок на початку другої дії. Публіка "розігрілася", як на рок-концерті. Чому б ні? Спільність ритму, емоцій - це немало.

Отже, ми одержали на початку осені зустріч з легким, швидким, усміхненим Шекспіром. На черзі - жовтневе "Приборкання норвовливої" у Театрі імені І.Франка.

Дмитро Десятерик.